

—Περήφανε, φιλάργυρε.—ἀνέκραζεν ὁ Ἰάκωβος ἀστει-
ευόμενος καὶ δυσαρεστούμενος.—ἀλλ' ἐγὼ δὲν πηγαίνω νὰ
δώσω ταύτην τὴν ἀπάντησιν στοὺς συντρόφους. Ὅλοι πε-
ριμένουν κάτου στὴ σκάλα. Θὰ τοὺς ἀνεβάσω ὅλους ἀπάνου
καὶ τότε θὰ ἔχῃς νὰ κάμῃς μ' αὐτούς.

Μάτην προσεπάθησαν νὰ τὸν ἐμποδίσωσι. Ὁ Ἰάκωβος
δραμῶν πρὸς τὸν διάδρομον, κύψας ἐπὶ τῆς κιγκλίδος καὶ
σχηματίσας διὰ τῶν χειρῶν εἶδος σάλπιγγος ἐφώναζε πρὸς τὰ
κάτω. Ἐ! ἐλάτε ὀλίγο νὰ με βοηθήσετε, γιατί ὁ Βαστιανὸς
θέλει νὰ λειποτακτήσῃ.

—Βαστιανέ!- εἶπεν ἰκετεύουσα ἡ Θηρεσία πρὸς τὸν
σύζυγόν της. Μὴν ἀφήσῃς νὰ σὲ κάμουν νὰ ἀλλάξῃς γνώμην.

—Στάσου ἡσυχή· ἀπεκρίθη σφίγγων τὴν χεῖρά της. Βρί-
σκουμαι πολὺ καλὰ ἐδῶ. Καὶ δι' ἐνὸς βλέμματος διέτρεξε
τὴν καθαρὰν αἴθουσαν, τὴν κομψὴν τράπεζαν, τὰ τέκνα μὲ τὸ
τραπεζομάνδηλον περὶ τὸν λαιμόν, ἅτινα ἴσταντο ἀνυπόμονα
μὲ ἀνοικτούς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ στόμα πλήρες.

Προέκυψε ἀληθὴς ἐφοδος· τέσσαρες ἄλλοι σύντροφοι τοῦ
τε Βαστιανοῦ καὶ Ἰακώβου, μεταξύ δ' αὐτῶν καὶ ὁ Ἀντώ-
νιος, μετὰ τῶν συζύγων των, ἐορτασίμως ὅλοι ἐνδεδυμένοι,
εἰσῆλθον θορυβωδῶς παραπονούμενοι, ἐλέγχοντες οἱ μὲν τὸν
σύζυγον, αἱ δὲ τὴν γυναῖκα· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ καὶ ἐκεῖνος ἔμει-
ναν ἀμετάπειστοι.

—Ἐκατάλαβα! εἶπεν διὰ μιᾶς, μετὰ πικροτάτου σαρ-
κασμοῦ ὁ Ἀντώνιος· ὁ Βαστιανὸς δὲν θέλει νὰ τὰ φτιάσουμε.

—Μὰ δὲν εἶν' ἔτσι, δὲν εἶν' ἔτσι, σὰς βεβαιῶν· ἀπεκρίθη
ὁ Βαστιανός· καὶ διὰ νὰ ἰδῇς λάβε τὸ χέρι μου· νὰ ξέρῃς
καλὰ ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀνθρώπου εἰλικρινοῦς καὶ ὅτι ἂν στὸ
δίνω εἶναι χωρὶς ἐπιφύλαξι καὶ μὲ ἀληθινὴ ἀγάπη.

Ὁ Ἀντώνιος ἔσφιγγε τὴν χεῖρα ἐκείνην ἀλλὰ μὲ λεπτυν-
θέντα τὰ χεῖλη καὶ μὴ ἐκφράζοντα ἴσην ἐκ μέρους τοῦ εἰλι-
κρίνειαν.

Τέλος ἀνεχώρησαν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ταραξίαι, ἡ δὲ οἰκογέ-
νεια, μείνασα μόνη, ἀνέλαβεν εὐχαριστημένη τὸ διακοπὴν
γεῦμά της.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας ἐξῆλθον ὅλοι, γυνὴ καὶ τέκνα, εἰς περί-
πατον. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ*** ἰδοὺ αἴ-
φνης συνάθροις ἀνθρώπων θορυβούντων, καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ
κλητῆρες προστρέχοντες καὶ οἱ φανοειδεῖς πῖλοι τῶν καραβι-
νοφόρων ἐξέχοντες τοῦ πλήθους.

—Τί συνέβη; τί συνέβη;... Ἐκεῖ 'στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ
«Φοίνικος» ἕνας τρομερὸς καυγᾶς. Εἶναι καὶ σκοτωμένοι. Νά!
πᾶνε νὰ πάρουνε ἕνα νεκροκρέββατο. Ὁ φονηὴς ἔφυγε. Ὅχι,
ὑπερασπίζεται μὲ τὸ μαχαῖρι στὸ χέρι· κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ
τὸν πλησιάσῃ. Κάμετε τόπο, κάμετε τόπο, ἔρχεται ὁ γιατρός.
Τὸν ἔπιασαν, τὸν ἔπιασαν. Νά τον, νά τον.

Ὁ Βαστιανὸς καὶ ἡ σύζυγός του, στενοχωρηθέντες ὑπὸ τοῦ
πλήθους καὶ ὠθοῦμενοι κατὰ τοῦ τοίχου οἰκίας τινός, εἶδον

διερχόμενον ἐνώπιον αὐτῶν εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν, μὲ
τὰς χεῖρας δεδεμένας, ἐν μέσῳ τῶν καραβινοφόρων, ἄνθρω-
πον μὲ τὴν κόμην ἠνωρθωμένην, μὲ ξεσχισμένα τὰ φορέμα-
τα, μὲ τὸ βλέμμα αἰμοβαφές, ἀγρίαν τὴν ὄψιν καὶ χιτώνα
αἰμόφυρτον.—Ὁ Ἀντώνης! ἀνέκραζαν ἐντρομοὶ ὁ τε Βαστια-
νὸς καὶ ἡ Θηρεσία.—Αὐτὸς εἶναι ὁ φονηὴς!... Καὶ ποῖος νὰ
ῆναι ὁ σκοτωμένος;...

Δὲν ἐδράδυναν νὰ τὸ μάθωσι. Μετ' οὐ πολὺ ἤρχοντο τινες,
φέροντες ἄνθρωπον ἐπὶ φορείου ὅστις δὲν εἶδιε σημεῖα ζωῆς
καὶ ὅπισθεν αὐτοῦ, γυνὴ ἀπελπιστικῶς κλαίουσα, ἀποσπῶσα
τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ἐπικαλουμένη Θεόν τε καὶ ἀγίους,
καταρωμένη καὶ βλασφημοῦσα· ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ Ἰακώβου.

Ἀμφότεροι, οἵτινες ἐμελλον νὰ φιλιωθῶσι, ὅταν ὁ οἶνος ἤρ-
χισε νὰ ταραττῇ τὴν διάνοιάν των, ἐπανῆλθον εἰς τὰς ἀν-
τεγκλήσεις· ὁ Ἀντώνιος ἐδείχθη κατὰ τὸ σύνθηρες ἀγροῖκος
καὶ ἀπότομος· ὁ Ἰάκωβος ὀρμητικὸς καὶ ἀνυπόμονος· τὸ ἀ-
ποτελέσμα τῆς διασκεδάσεως ἦτο τὸ ἐξῆς· ὁ μὲν τῶν φιλο-
νεικούντων ἐν τῇ φυλακῇ, ὁ δὲ ἡμιθανὴς ἐν τῷ νοσοκομείῳ
καὶ δύο οἰκογένειαι ἄνευ ἄρτου.

Ὅταν ἡ Θηρεσία κατέκλινε τὰ τέκνα της, μετὰ τὰς συν-
ήθεις προσευχάς, τοῖς εἶπε καὶ προσέθεσαν ζωηρὰν εὐχαρι-
στίαν. Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ ἔτους, ἐὰν ὁ Βαστιανὸς ὑπεχώ-
ρει εἰς τοὺς θέτοντας αὐτὸν εἰς πειρασμόν, ἴσως θὰ ἦτο ὀλε-
θρία καὶ δι' αὐτούς· ἀπεναντίας ὅλοι ἦσαν ἠνωμένοι, εὐχαρι-
στημένοι, μὲ τὴν ψυχὴν ἥρεμον καὶ τὴν καρδίαν εὐχαριστη-
μένην. Ἡ Θηρεσία ὠδήγησε τὸν σύζυγον της ἐμπροσθεν τῶν
μικρῶν κλινῶν ὅπου ἡρέμως ἐκοιμῶντο τὰ βρέφη καὶ τῷ εἶπε.

—Ἐμείνες εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν πρωτοχρονιά;—Ἐτσι
λοιπὸν πρέπει ν' ἀπεράσωμεν ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μας.

Ὁ Βαστιανὸς τὴν ἐνηγκαλίσθη συγκεκινημένος.

Καὶ διὰ τὴν σύζυγον τοῦ Ἀντωνίου, καὶ διὰ τὴν χήραν
τοῦ Ἰακώβου, τὴν νύκτα ἐκείνην ἀγωνίας καὶ σπασμοῦ, ἤρχιζε
σειρὰ πόνων, στεναγμῶν καὶ δακρύων ἀπελπισμοῦ.

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ)

Δ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὁ γνωστὸς ἐπὶ ἀναπαριζῇ κ. Δ. πλησιάζει ἄγνω-
στον τινὰ ἔξωθεν καφενείου τινος καί,

—Δάνεισέ με, σὲ παρακαλῶ, λέγει, καμμιά εἰκοσαριά
δραχμαὶς καὶ θὰ με ὑποχρεώσῃς.

—Ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖς, φίλε μου. Οὐδὲ σὲ γνωρίζω κἄν.

—Αὐτὸ εἶνε ἴσα, ἴσα, ἐπαναλαμβάνει ὁ Δ· Ἐρχομαι εἰς ἐσὲ
ποῦ δὲν με γνωρίζεις, διότι ὅσοι με γνωρίζουν δὲν με δανείζουν.

Ὁ φίλος ἐκδότης τῆς ἐφημερίδος «Πρ. . . .» εἰσέρχεται εἰς τὸ ἄξιοῦν νὰ νομίζεται πρῶτιστον ζαχαροπλαστεῖον τοῦ κ. Καυγᾶ καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τινὰ τῶν ὑπηρέτων.

- Εἶνε φρέσκο τὸ καταΐφι; ἐρωτᾷ.
- Τῆς ὥρας, ἀπαντᾷ ὁ ὑπηρέτης.
- Μήπως εἶν' ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔφαγα προχθές;
- Μάλιστα, Κύριε, ἀπαντᾷ μετὰ τόνου ὁ ὑπηρέτης.

Ὁ μαθητὴς Δ., ἐξεταζόμενος ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἱστορίᾳ παρὰ τοῦ ιεροδιδασκάλου Ω., τί κακὸν ἔπραξαν οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ, πωλήσαντες αὐτὸν ἀντὶ 18 ἀργυρίων, καὶ σκεφθεὶς μικρόν.

- "Ὅτι τὸν ἐπώλησαν πολὺ εὐθυνά, ἀπαντᾷ.

Ὁ μυλλόρδος Α. εἰσερχόμενος εἰς τὸ ἐστιατόριον τῆς Μασσαλίας καὶ ἀναγνώσας τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν, λέγει τῷ παρατυχόντι ὑπηρέτῃ μετὰ στόμφου.

- Viande avec pommes de terre.
- Avec plaisir. Ἀπαντᾷ ὑποκλινὼν ὁ ὑπηρέτης.
- Not avec plaisir; avec pommes de terre. Ἐκφωνεῖ ἐξαγριούμενος ὁ γαλλομαθὴς Ἀγγλος.

Ὁ κ. Ω. παρουσιάζεται ἅμα τῇ αὐγῇ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ φίλου δικηγόρου Κωστῆ Π.

- Καλημέρα Σας, κύριε δικηγόρε. Εἰς ὅσους τῶν ὀφειλετῶν μου ἐπῆγα νὰ τοῖς ζητήσω τὰ χρήματά μου, μεῖ ἔστειλαν εἰς τὸν Διάβολον;
- Καὶ σεῖς τί ἐκάματε; ἐρωτᾷ περιέργως ὁ δικηγόρος.
- Ἦλθον ἀμέσως πρὸς ὑμᾶς.

Ὁ μικρὸς Γιωργάκης πρὸς τὴν τροφὸν του.

- Ἐννοιά σου. Ἄμα μεγαλώσω ἐγὼ θὰ σοῦ χαρίσω ἓνα φόρεμα ὠραῖο, γεμάτο μ π α μ π ά κ ι ἀπὸ μέσα, σὰν ἐκεῖνα ποῦ φορεῖ ἡ μαμμά.
- ; ; !!!

Νεαρὸς ποιητὴς ἀφιέρου ἐν τινι περιοδικῷ πρὸς τὴν φίλην αὐτοῦ ἑκατοντάδα στίχων, οὓς ἐπέγραψεν:

ΠΟΝΟΥ ΚΡΑΥΓΗ

Ὁ στοιχειοθέτης ἀντὶ Π ἔθηκεν Η διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν γραμμάτων καὶ οὕτω ἡ φίλη τοῦ περιπαθοῦς ποιητοῦ ἀνέγνω.

Η ΟΝΟΥ ΚΡΑΥΓΗ.

Ὁ καθηγητὴς κ. Α. ἐξεφώνει ἐνώπιον τῶν μαθητῶν του τὸν Φιλιππικὸν κατὰ τῶν βιβλιοκαπῆλων! Ἐν τέλει τῆς ἀγορεύσεώς του προσέθηκε:

- Διὰ τοῦτο ἐγώ, Κύριοι, συνέταξα ἐξεπίτηδες βιβλίον

κατὰ τῶν καπῆλων αὐτῶν, ὅπερ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 2.50 ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. Ἀλφα, παρὰ τὴν ὁδὸν Βῆτα καὶ πιστεύω ὅτι πάντες θέλετε σπεύσει νὰ τὸ ἀγοράσητε!

Ὁ κ. Λύγδας, φοιτητὴς τῆς Ἱατρικῆς, ἐπισκέπτεται τὴν κ. Ἀγλαΐαν Δ., ἥς ὁ σύζυγος φέρει τὸν ἓνα τῶν ποδῶν ξύλινον, ἐνεκεν ἐπισυμβάντος αὐτῷ ἀκρωτηριασμοῦ κατὰ τὸν πόδα. Ἡ κυρία αὕτη ἔτεκε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἄρρεν, ὅπερ ζητεῖ νὰ ἴδῃ ὁ κ. Λύγδας.

— Μπᾶ! Τὸ καυμένο τὸ παιδάκι. Νὰ σὰς ζήσει· εἶνε μὲν χαρά! (Καθ' ἑαυτόν). Κ' ἐγὼ ἔλεγα πῶς θάχῃ ξύλινον τὸ ποδράκι του! Ὡστε τὸ γεγονός τοῦτο ἀνατρέπει ἄρδην τὰς περὶ κληρονομικότητος θεωρίας τοῦ καθηγητοῦ μας!

Ὁ κ. Ἐ. δίδει εἰς τὸν μικρὸν υἱὸν του ὀβολόν, διὰ νὰ τὸν ἐγχειρίσῃ εἰς ἐπαιτοῦντα τινὰ παρὰ τὴν ὁδὸν γέροντα. Ὁ μικρὸς δίδων τὸν ὀβολόν, κρύπτει τὴν ἀριστερὰν ἐν τῷ θηλακίῳ του.

- Τί κάμνεις ἐκεῖ Κωστάκη;
- Κρύβω τὸ χέρι μου, πατέρα. Δὲν λέει τὸ Εὐαγγέλιο ὅτι, ὅτι κάμνει ἡ δεξιὰ σου δὲν πρέπει νὰ τὸ γνωρίζῃ ἡ ἀριστερά σου;

Ὁ φίλος ποιητὴς Δ. Κ. Σ., προκειμένου περὶ τῶν ἐπιδημικῶς ἐνσκηψασῶν παρ' ἡμῖν αὐτοκτονιῶν προσέθηκε τὸ ἐξῆς ἀξιοσημείωτον:

— Ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσι Νοσοκομεῖα, Γηροκομεῖα καί... Φρενοκομεῖα δὲν ἐννοῶ νὰ αὐτοκτονηθῶ, δι' οὐδένα λόγον.

- Πόσων ἐτῶν εἶσθαι φίλε μου;
- Δὲν ἤξεύρω καλά. Φαντασθῆτε ὅμως ὅτι ἐν ᾧ δὲν γνωρίζω τὴν ἡλικίαν τὴν ἰδικήν μου, γνωρίζω τὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὅστις εἶνε 65 ἐτῶν.
- Εἶνε μεγαλειότερος ὑμῶν;
- Μάλιστα· μετ' ὑπερβαίνει ἐπτὰ ἔτη.

— Καλημέρα, φίλε μου.

— Καλημέρα.

— Ἐνθυμεῖσαι βεβαίως ὅτι σοὶ ὀφείλω πρὸ ὀλίγων μηνῶν 100 δραχμάς.

— Μάλιστα. (καθ' ἑαυτόν). Δόξα τῷ Θεῷ, θὰ με πληρώσῃ ἐπὶ τέλους!

— Αἶ! λοιπόν. Δάνεισέ με, παρακαλῶ, ἄλλαις 100· νὰ σοῦ ὀφείλω 200.

— ; ; ; !!!

ΙΧΝΕΥΜΩΝ